

CRIATURES

FLORS DE BACH

✍ EVA BACH

🕒 05/08/2017

Què estem disposats a fer per ser-hi

En el seu llibre *Educar millor*, Carles Capdevila ens va preguntar a uns quants dels onze entrevistats quins verbs defineixen el verb *educar*. Vaig fer un recull d'alguns dels que diem i me'n van sortir una bona pila: il·luminar, fertilitzar, confiar, péixer, impulsar, ser, ser-hi, observar, escoltar, dialogar, acompanyar, mostrar, deixar ser, acollir, respectar... i el verb dels verbs: estimar. Com que és temps d'estiu i de vacances, em centraré en *ser-hi*.

Diu el professor de filosofia de la UAB i autor del llibre 'La prosa de la vida', Joan-Carles Mèlich, que l'ésser humà no es defineix pel seu ser, sinó pel seu ser-hi. Que el més important en l'educació és donar temps i que molts dels fracassos educatius de pares i mares es produeixen per manca de temps. El ser-hi dels pares esdevé essencial i vital per als fills. Ser-hi vol dir sobretot disponibilitat i també presència plena quan hi som, impulsades pel goig i pel desig, no pas per obligació o per deure. Els meus fills ja són grans i encara constato la importància cabdal que em trobin quan em necessiten, que sentin que en determinades ocasions els poso per davant de tot i de tothom. A vegades faig filigranes que no els explico per fer coincidir les seves hores amb les meves, sense que ens resti llibertat. I si ha de restar-ne un xic a algú, procuro que sigui a mi i no a ells, atès que ser-hi ho considero un deure en el meu cas i un dret en el seu.

Podem adduir, amb tota la raó, que l'organització social i laboral ens posa molt difícil ser-hi tot el temps que convindria, en les condicions que caldria. La conciliació és senzillament inexistent. Però hi ha oportunitats de ser-hi que ens les neguem nosaltres mateixos. Un biòleg de Sant Joan de Déu m'explicava fa poc que es va demanar tres mesos d'excedència per recórrer món amb la seva dona i les seves filles petites, perquè l'herència que els vol deixar són un bon grapat de vivències conjuntes intenses i no pas diners. Podem pensar que té molta sort de poder fer-ho. Però una decisió així també implica coratge i renúncies. I la pregunta que a mi se'm planteja és què estem disposats a fer i a què estem disposats a renunciar per ser-hi. En cas que tinguem la

possibilitat, ¿entra dins dels nostres esquemes guanyar menys diners per guanyar més temps en família?